

גמ"ר (פתי תקווה) 14-10-4609 - מדינת ישראל נ' ליאור בושרי

גמ"ר (פתי תקווה) 14-10-4609 - מדינת ישראל נ' ליאור בושרישלום פתי-תקווה

גמ"ר (פתי-תקווה) 4609-10-14

מדינת ישראל

ג ד

ליאור בושרי

בית משפט השלום בשבת כבית משפט לתעבורה בפתי-תקווה

[26.01.2017]

כבוד השופטת מני כרן

הכרעת דין

האישום

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום לפיו בתאריך 07/07/14 בשעה 14:00 או סמוך לכך, נהג הנאשם ברכב פרטי מסחרי מסוג איסוזו, מ.ר. 7966660 (להלן: "הרכב"), בכביש מספר 483, מכיוון מערב לכיוון מזרח (להלן: "הכביש"). אותה עת, היו תנאי הדרך תקינים: כביש אספלט סלול, תקין ויבש; כביש בינעירוני, דו סטרי, המופרד על ידי אי תנועה בניו, שני נתיבים לכל כיוון; מזג אוויר בהיר ונאה, ראות טובה; שדה הראייה בכיוון נסיעת הנאשם פתוח לפנים למרחק של כ-260.80 מטרים לפחות. הנאשם נהג ברכב בנתיב הימני בכביש.

באותה העת, נהג בכביש דוד אחרק ז"ל (להלן: "המנוח") באופנוע מסוג פגיו' ע סירת צד, מ.ר. 3875710 (להלן: "האופנוע"), בכיוון נסיעת הנאשם ומלפניו בנתיב הימני. טרם הגעתו לק"מ 3 בכביש, הבחין הנאשם במנוח נוסע לפניו במרחק של 216.30 מטרים לפחות והנאשם המשיך בנהיגתו, לא שמר מרחק כדרוש מהמנוח ופגע עם חזית ימין של הרכב בחלקו האחורי של האופנוע (להלן: "הפגיעה"). כתוצאה מהפגיעה, הוטח האופנוע אל שול ימין, פגע בגדר הברזל על השול, שב לנתיב הימני ונעצר שם (להלן: "התאונה").

כתוצאה מהתאונה, נפצע המנוח באורח אנוש, פונה לבית חולים "השרון" בפתי תקווה, שם נפטר מפצעיו. במעשיו האמורים לעיל, גרם הנאשם, בנהיגתו הרשלנית, למותו של אדם, ואילו הם פרטי הרשלנות המיוחסים לנאשם, לחילופין או במצטבר: א. לא נקט באמצעי זהירות על מנת למנוע את הפגיעה במנוח, חרף העובדה כי הבחין ממרחק רב במנוח נוסע לפניו. ב. לא האט או בלם את רכבו כדי להימנע מפגיעה במנוח.

ג. לא נהג כפי שנהג מן הישום היה ונהג בנסיבות העניין.

הוראת החיקוק לפיה מואשם הנאשם הינה גרימת מוות ברשלנות, עבירה לפי סעי' 64 **לפקודת התעבורה**, [נוסח חדש] התשכ"א-1961.

התקן הועבר לטיפולו על פי החלטת כב' השופט צימרמן מיום 30/04/15.

הכפירה

הנאשם כופר בטעניו 4, 5 ו-7 לכתב האישום ביחס למקום נסיעת המנוח, אופן קרות התאונה ובהיות נהיגתו רשלנית אשר גרמה למותו של המנוח. הנאשם הודה בשאר סעיפי כתב האישום.

פרשת התביעה

מטעם התביעה העידו:

ע"ת/3-אמנון ביי, בחן תאונות דרכים (להלן: "הבחן") העיד כדלקמן:

הבחן ערך את המסמכים אם היה מעורב בעריכתם: הודעת נהג תחת אזהרה מתאריך 07/07/14 שעה 19:25-1; הודעת חשוד מתאריך 20/10/14 שעה 13:21-2; חקירת הנאשם במסגרת השחזור וההצבעה שבוצע עם המשטרה במקום התאונה מתאריך 05/08/14 ת/3-א; חן-4; תוספת לכתב הבוחן-5; חוות דעת מקצועית-חלק בלתי נפרד מדו"ח הבוחן-6; ת/7-תרגום-8; מזכר של קצין הבוחנים-9; דו"ח ניסוי שדה ראייה של הבוחן-10; דו"ח ניסוי שדה ראייה של רכז הבוחנים-11; דיסק של צילום ניסוי שדה ראייה-ת/12; דו"ח הצבעה-13; דיסק של הקלטת ההובלה וההצבעה-15; דו"ח ניסוי מעבר משול ימין לנתיב נסיעה הימני-16; דו"ח חישובי שחזור-17; לוח תצלומים-21; לוח תצלומים-חנות דעת התאמת מקום-22; דיסק תמונות-23; דיסק של צילום שחזור התאונה-ת/19; מזכר-26; חן-27.

הבחן קבע בת/4 ובת/3 כי על פי הממצאים והנזקים שמצא בכלי הרכב ובמקום התאונה, הרכב המסחרי נסע ממערב למזרח בכביש דו סטרי דו נתיב המופרד על ידי אי תנועה בניו עם גדר בטון והוא בנתיב הימני מבין שניים. בעת ההתנגשות האופנוע נסע ישר לפניו בנתיב הימני למזרח, בחלקו הימני של הנתיב הרכב המסחרי היגע בבניסעה ישר ומאחוריו ובהגיעו בסמוך לק"מ 3 למרחק פגע פגיעה ישירה עם פינה קדמית ימנית של הרכב בחלקו האחורי של האופנוע, כתוצאה מהפגיעה, האופנוע המשיך את תנועתו קדימה ולימין וירד לשול, פגע בגדר Wברזל וחזר שמאלה לנתיב הימני ונעצר עליו כשחזית האופנוע לכיוון צפון. הבחן לא מצא כל ליקוי בכלי הרכב, בכביש או בשדה הראייה היכול לגרום לתאונה.

הבחן הגיע למסקנה זו לאחר שערך התאמת נזקים במקום התאונה בין אחרו שמאל האופנוע לחזית צד ימין הרכב ומצא כי ישנה התאמה מלאה בנזקים בין תחתית האופנוע והחריצים אשר נגרמו בכביש מתחתית האופנוע והרגליות המצביע על מקום האימפקט. בתוספת לדו"ח הבוחן (ת/5), בהצבעה שבוצעה יחד עם הנאשם במקום התאונה (ת/3), הבחן ציין כי גרסת הנאשם שהאופנוע היגע מהשוליים וסטה לנתיב הנסיעה אינה מתיישבת עם הממצאים שנמצאו במקום התאונה (עמ' 11, ש' 5-1 לפרוטוקול), בכלי הרכב ובהתאמת הנזקים (מפנה לח/22, תמונות 13, 14), מה גם שהנאשם לא ידע לומר מה היה מיקומו ו/או סטיית האופנוע בזמן התאונה, למרות שמסר שהיה בקשר עין רצוף עם האופנוע ואינו יכול היה להסביר את הסטייה.

על פי ניסוי שדה הראייה שבוצע (ת/10), בכיוון נסיעת רכבו של הנאשם, שדה ראייה לפניו היה 260.80 מטרים והסביר כיצד בוצע הניסוי (עמ' 12, ש' 24-27). לא בדק שדה ראייה לאחר.

יתרה מזכר, על פי ההצבעה (ת/3, ת/13) שבוצעה יחד עם הנאשם, מהנקודה הראשונה שבה הנאשם אמר שניתן להבחין באופנוע בשול ימין עד לנקודת האימפקט, התקבל מרחק כולל של 302 מטרים של שדה ראייה פתוח.

הבחן לא יכול היה לשלול שהאופנוע נסע על השול אבל, בזמן התאונה ידע לומר שהאופנוע נסע ישר בנתיב הנסיעה (עמ' 34, ש' 9-10). הבחן טען בעדותו כי הממצאים, החרץ על הכביש והתאמת הנזקים, לא מתאימים לרכב שמתפרץ לנתיב מצד ימין וכי היה לוקח זמן לאופנוע לפנות ולהתסייר, כיוון שדה אופנוע ישן עם יכולת תמרון פחות טובה מזו של אופנוע ספורט. בכל אופן, ביצע את ניסוי המעבר מהשול לנתיב כאשר האופנוע נוסע סמוך לפס הצהוב, מה שקיצר את המעבר (על אף שלא מצא שום סימן לסטיית האופנוע). הבחן מדד את משך המעבר של אופנוע על סירת צד משול ימין לנתיב הנסיעה הימני (ת/16), במהירות של 60 קמ"ש ונמדדו 3.21 שניות ו-6.24 שניות לביצוע המעבר; במהירות של כ-40 קמ"ש, נמדדו בממוצע 3.3 שניות (4.44, 2.91 ו-2.56 שניות); במהירות של 30 קמ"ש, נמדדו 5.12 שניות.

המהירות המהירה במקום הינה 90 קמ"ש, אם כי נרשם בטעות בדו"ח הבחן 80 קמ"ש. מהירות האופנוע נקבעה בהסתמך על ניסוי ב' שבוצע בת/16, להערכת הבחן ובהתחשב בסוג האופנוע המעורב בתאונה ומבנה גופו הכבד של הרכב, מהירות האופנוע בעת התאונה הייתה כ-40 קמ"ש. כמו כן, באין ממצא לקביעת מהירות רכבו של הנאשם ולצורך השחזור, הבחן קבע שמהירות הייתה 80 קמ"ש (על פי עדות הנאשם), אם כי להערכת הבחן מהירות רכבו של הנאשם הייתה גבוהה משמעותית מ-80 קמ"ש. זאת, משום שבניסוי ההצבעה (ת/13), הנאשם הצביע על מרחק של כ-216 מטרים וטען כי לוקח לו 10 שניות להגיע לאופנוע. על מנת להדביק מרחק זה ב-10 שניות, הפרש המהירות בין רכבו של הנאשם לאופנוע היה צריך להיות 77.7 קמ"ש, משמע, מהירות רכבו של הנאשם הייתה צריכה להיות 117 קמ"ש לפחות.

בהיבט השחזור, למעט התאונה בבלימה, הבחן הגיע למסקנה כי אם הנאשם היה מציב וכולם מיד עם סטיית האופנוע, הוא היה נעצר במרחק של 14 מטרים לפני מקום האימפקט והתאונה הייתה נמנעת. בהיבט השחזור, למעט התאונה בהתחמקות, הבחן הגיע למסקנה כי כאשר הנאשם היה במרחק של 73.3 מטרים ממקום האימפקט, אם הוא היה סוטה שמאלה במטרה להתחמק מסטיית האופנוע, הוא היה משלים את ההתחמקות במרחק של 38.4 מטרים לפני מקום האימפקט. לסיכום השחזור, הבחן קבע כי גם אם נקבל את גרסת הנאשם על סטיית האופנוע לנתיב נסיעתו, הוכח כי הנאשם יכול היה למנוע את הפגיעה באופנוע בבלימת חירום או בביצוע התחמקות בסטייה שמאלה.

הבחן ציין כי לא מצא סימני בלימה או סימני חריצה לפני מקום האימפקט, אלא רק אחריו, שם מצא סימן חיכוך צמיג של הרכב המסחרי (עמ' 10, ש' 11-15, עמ' 18, ש' 24-25). ע"ת/9-גבי טסה, השתתף בניסוי המעבר (ת/16) כרוכב האופנוע, העיד כי יש לו ניסיון רב בנהיגה על אופנוע מסוג זה חזר על פרטי הניסוי בו השתתף כפי שפורטו בעדות הבחן וציין כי מכיר את המנוח באופן אישי כיוון שעבדו יחד בערייה (עמ' 47, ש' 13-15). ע"ת/5-רס"ב ארז קפלן, בחן תאונות דרכים בכיר, גבה עדות מהנאשם (ת/2). ע"ת/5 ציין כי מסרת חקירה זו הייתה לשמוע מהנאשם את דעתו לגבי התוצרים של הבדיקות והניסויים שבוצעו (עמ' 53, ש' 27-17).

ע"ת/4-משה ירנדי, רכז בוחנים במטה מרחב שרון, השתתף בעריכת ת/3 (חקירת הנאשם במסגרת השחזור), ת/11 (דו"ח ניסוי שדה ראייה), ת/14 (דו"ח ביצוע צילום וידאו), ת/18 (דו"ח ביצוע צילום וידאו) ות/19 (דיסק של צילום שחזור התאונה). הסביר כי השחזור בוצע על מנת לבדוק כמה זמן לוקח לאופנוע לעבור ממרכז שול ימין לנתיב ימין למקום האימפקט ואם התאונה נמנעת או לא (עמ' 57, ש' 26-31).

הבהיר כי הרכב בניסוי קיבל הנחיות לנסוע במהירות מסוימת ולהגיע לנקודה מסוימת כשהוא יוצא משול ימין (עמ' 59, ש' 23-28, עמ' 60, ש' 2-1). בנוסף, העיד ציין כי ייתכן שהזמנים השונים של שלושת הניסויים שבוצעו בין 40-קמ"ש נבעו מכך שהמרחקים היו שונים (עמ' 61, ש' 13-10). ע"ת/8-רס"ל דוד סלם, ומת"א שרון (להלן: "ע"ת/8") ערך את ת/30 (דו"ח פעולה). ע"ת/8 ציין כי אמנם נתן את הטיפול הראשוני במקום אולם רשם את הדו"ח חודשיים לאחר האירוע.

ע"ת/4-צביקה מוסס, קצין בוחנים במחוז מרכז, השתתף בעריכת ת/9 ות/17 (דו"ח חישובי שחזור). ע"ת/1 העיד לגבי פעולותיו וחשבושים שבוצעו לגבי התאונה. העיד ציין כי בהצבעה שבוצעה בת/9, הנאשם לא ידע לענות על שאלות רבות לגבי פעולותיו כדי לא לפגוע באופנוע, כגון היכן ומתי סטה ובאיזה מרחק מהאופנוע (עמ' 61, ש' 26-29) וכן, גרסתו של הנאשם הייתה חסרה באשר ע"ת/1 הסביר כי השחזור ת/17 בוצע לקביעת הפרקליטות ומטרתו הייתה להראות לבית המישט (בהנחה שמקבלים את גרסת הנאשם) שהאופנוע סטה, והאם התאונה נמנעת (עמ' 62, ש' 19-15), גרסתו של הנאשם נבדקה בצורה מעמיקה שהתבררה כלא מבוססת. וגם היה יוצא

ששחזור שהתאונה בלתי נמנעת, עדיו היה ממליץ להיעמד לדין את הנאשם על סמך כל הממצאים (עמ' 71, ש' 11-7). ע"ת/1 הסביר כי בת/17, חושבה תוצאה של 14 מטרים ממקום האימפקט כמרחק בו היה עוצר הרכב, אילו היה הנאשם מציב מיד וולם, אם רוכב האופנוע היה סוטה מהשול לנתיב, אולם בפועל מרחק זה גדול יותר כיוון שגם האופנוע היה בתנועה (עמ' 63, ש' 22-17). כך גם לגבי מרחק ההתחמקות שהתקבל בת/17, שסביר להניח שהיה גדול יותר מאותה סביה (עמ' 63, ש' 30-23).

ע"ת/1 ציין בעדותו כי בניסוי המעבר (ת/16), הם הנחו את הרכב לנסוע על השוליים מעל 100 מטרים ולבצע את אותה סטייה מספר פעמים מהנקודות שסימנו לו מראש על הכביש, באופן שבו יריבש בטוח (עמ' 64, ש' 10-1). עוד הסביר בעדותו, כי לא מדובר בפגיעת חזית אחרו שנובעת מאי שמירת מרחק אלא מדובר בשני רכבים שנסעו אחד אחר השני ומספר שניות לפני הפגיעה, הרכב היה במרחק של מעל 200 מטרים והבחין באופנוע, כך שזו פגיעה חזית אחרו שהתרחשה כי הנגה לא התייחס למה שקורה בכביש ומה משמעותו זו המהירות של שני כלי הרכב ולא ספציפית זו של האופנוע (עמ' 64, ש' 20-16).

בנוגע לגרסת הנאשם ביחס לסטייה של האופנוע הנישן של המנוח, לאור משקל שניהם, לא יכול היה באופן פתאומי לבצע סטייה מהשול לנתיב כיוון שהכלים האלה דורשים מרחק תמרון כך שפיוקילית זה בלתי אפשרי לבצע את המעבר הזה בקלות ולראייה עדותו של ע"ת/9 הרכב בניסוי שחש לא בטוח באופנוע חדש יותר, על אאת כמה וכמה באופנוע ישן יותר (עמ' 65, ש' 9-17).

העד הוסיף כי גם אם היה לוקח לאופנוע 2 שניות לעבור מהשול לנתיב, עדיון אם הנאשם היה מתחמק, התאונה הייתה נמנעת.

ראוי לציין גם כאן את עדויות המומחה והנאשם בעניין זה:
 הנאשם ציין בעדותו כי האופנה היה בבטייה (ללא ממש אלכסון) אבל גם לא ממש ישר) כי הוא לא מהשוליים, כך שהוא היה כמעט באותה הזווית של רכבו של הנאשם (עמ' 90, ש' 13-14). כמו כן, בת/ש' 36-38 ציין הנאשם: "האופנה היה כמעט על אותה זווית של הרכב. הוא היה כמעט ישר".

עמ' 113, ע' 12:
"אנחנו מתייחסים הודם למה קורה לאופנוע ביחס לרכב. אם אומר שביחס לרכב הוא 'שר'".

עמ' 112, ש' 27: "אני אומר שיהיו בין שני כלי הרכב בזמן המגע הוא היה כמעט ישר, זה אם סטה ואז אם סטה, הפגיעה הוז כיוון שכיוון הכוח עובר משמאל למרכז הכובד של האופנוע הוא גורם לסבסוט תוך כדי לחיצה לפנים של האופנוע ימינה. מכיוון שהאופנוע קודם לכן היה בסטייה שמאלה, אחרי הפגיעה החוזר ימינה. הוא דרם נהגוה כרר ישר".

ש. "יכול להיות שהיתירה חזונית ישראל?"

שדה הראייה

ש. "אני אמורת שלא צריך להסית מבט מדהדר כדי לראות את השול- אתה מסכים אתי?"
ת. "אני לא יודע איך את נוהגת, אני יודע שאני נוהג ומסתכל לנתיב שלי, בדק את השטח באזור שאני נוהג וממשיך בנסיעה בגילה בנתיב כמו ימינו שצריך לעשות".

ת. "שתייה רחוק נפתח ה האופנוע על השול. זה היה השדה ראה שיל. ככל שהתקרבת הסככת עדו, ראתי אותו כוסע עד השולים, אלא ידע באיזה מהירות ואם התכוון להצט, אבל היה עד השולים סביבה. ששמעמנו פערם הוא היה אצלי בתוך תהיב".
הנאש ציין כי אינו יודע אן ומתי האופנוע נכנס לו לנתבי, באיזה נקודה ובאיזה אופן וזוית החליט לסטות וגם לא באיזו מהירות, אלא כאשר הוא קרה הוא היה קרוב אליה ולכן יכול להגיד אן הוא היה כשכב פגע בו. עמ' 96, ש' 19-10. ההסבר שלו הנאש לכך שלא ידע את הדברים האלה הוא שחשב קרה בטיח.

ש. "איך אתה יודע. היו לך מרווחים שלא הסתכלת עליו".
 ת. "אני כל הזמן לא הסתכלתי עליו, הוא היה בשדה ראייה שלי אבל לא הסתכלתי עליו, התרכזתי בנתיב הימני ובדרך שלי".
 ש. "ולא הסתכל עליו".

ש. "אין יכול להיות שהוא סטה גם כמה זמן לפני היתוך המנוח שלך".
 ת. "לא, זה לא קרה. הכול קרה בשינה. אם הוא היה סטה לפני אני מאמין שהיו עוברות כמה שניות שהייתי רואה אותו או חומק ממנו או מאט".
 ש. "האין יכול לראות אותו".

הנפיות טעות התביעה כי אם הנאשם טוען ששכח תנאי הימין והי הנאשם בעצמו טוען שזאת היא האופנוע עוד לפני הפגיעה טסע על השול, בהכרח ראה הנאשם גם את השול והאופנוע באופן רצוף כחלק משהו הראייה שלו ולא רק בנקודות. הדרך היחידה שהוא לא יכול היה לראות את הסימיה לא היה טוען שהיה כלל לא שם על שב לב לדרך או הסיס את ראו ואל הביט שם במתרחש כנכש ובכך שפלטו.

ההתנבות הממנו, גם אם הייתה רשלנית, אין במקרה זה כדי לנתק את הקשר הסיבתי ואת אחריותו של הנאשם לגרם התאונה וזאת לאור קביעת ה"ל" כ הנאשם כבר ראה את המנוח נוסע בשול לפני הפגיעה והיה אמור לראותו סוטה בפתאומיות אולם, לא כך היה עקב רשלנותו של הנאשם.

עוד טען הנאשם בסיים עדותו, עמ' 102, ש' 11-18:
ש. "אתה רואה את הקו הצהוב הברור".
ת. "כן".

ת. "כן".
ש. אתה רואה שעומד מישור בצד".
ת. "כן".

מבד אחד הנאשם טען שלא יראה אותו ולרשם הטמט לא אות, סטה פתאומית ולא עשה סימנים שהוא הולך לסטות. ההסבר שלו לכך שהיה שהכול קרה בשניה. על כן, הניי קובעת שהנאשם יכול היה להבחין היטב במטו במסך בקשר רצף את, ללא שום מאמץ מיוחד ותוך הסתכלות היקפית על הדרך, כפי שמצופה מכל נהג סביר.

[illegible]

הבחון ערר את דודו "הבחון כבר למחרת התאווה וחורץ אתגורו להנאשם שבמל"ב בדוק אתגורו, שזכתה להתייחסות ולהשלמות רק לאחר שהתקבעה לפרק ליטות.
הבחון תלש את כאשר היתכנה החקירה הוודעת עתל מנדס מעטם המטרה השציון כדבוק אתה מירות במקד ושעה 90ק"מ שבעדשה הוחלן לבדוק וזתוקבעה שהי 80ק"מ ש.

- הבחן לאידעל הסברא הסיטמא ויכיצד נוצר שמצא את המתמקיסל מן הקביון ולכסויעל מכסה המנוע של רכב הנאסוף להתייחס לכך בדו"ח הבחון.
- הבחן קבע את מהירות הרכב באופנוע על פני מבנה גופו.

ע"ה 9/הרכבבניסיוןשלמשטרההעידכילהאודורךכלללפניהניסיוןוואףלאידעכללכיהנימצולם.

[illegible]

מעין בחומר עולה כי אין בכשלים שפורטו לעיל כדי לפגוע בהבגתו של הגנאש שכן, קיים תיעוד של זירת התאונה, כולל תמונות, וידאו ולגי הנסיונים, פירוט, תרשים, סקיצה, דו"חות פעולה ומסמכים נוספים שיש בוים כדי לתאר את זירת התאונה.

80 קמ"ש בתל/ נכתבו בטעות (עמ' 18, ש' 5-7).
 הבוחן בהגימות התייחס לזקן במסכתו הממער של רכב הנאשם וציון כי לא יכול היה לקבוע את מקור הנזק. בטענה זוהי ממסרה גם על ידי המומחה מטעם ההגנה. מפנה להמחירות, מפנה להתייחסות בהכרעת הדיון בשל יתרון היה לקבוע את מהירות המנוח ולגבי הנאשם, הוא בעצמו

במקרה שלפנינו, המחדלים עליהם מצביע ב"כ הנאשם, לא היה בהם כדי לפגוע בהגנתו של הנאשם.

4 תימ

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - judgments.org.il ©

בהמשך להחלטתי בעמ' 88, ש' 7 לפרוטוקול ביחס לחוקיות ההכנה לחיק של הבוחן ושל קצין הבוחנים על ידי התביעה, ההגנה לא הציגה נתונים עובדתיים שמעידים על כך שאכן נפל בהכנת העדים, ביחוד כאשר התביעה טענה כי זה נכון רק ביחס לת/17 לצורך השאלה מי ערך אותו אבל שני העדים הוכנו בנפרד לעדות. על כן, אינני מוצאת כל פגם בענין שהרי מדובר בעדויות, דו"חות, פעולות וניסויים שבוצעו זמן רב לפני מתן עדותם.

כמו כן, בהמשך להחלטתי בעמ' 123 לפרוטוקול ביחס להכרעת דין 2657-10-09 (ת/35) שהוגשה על ידי התביעה לגבי מהימנות של המומחה מטעם ההגנה, המסמך מתייחס להתרשמות של שופט אחר במסגרת הליכים אחרים ואין בו כדי לכבול אותי בעניין ההתרשמות מהעד מההליכים שנוהלו בפניי.

לסיכום, לאחר ששמעתי את העדויות, התרשמתי מהופעת העדים לפניי, בחנתי את כל חומר הראיות שהגישו התביעה וההגנה, מצאתי כי התביעה הוכיחה מעל לכל ספק סביר שהנאשם גרם למות המנוח בנהיגתו הרשלנית ומרשיעה אותו עבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ח טבת תשע"ז, 26 ינואר 2017, במעמד הצדדים